

UZASADNIENIE

Pozwem z 5 sierpnia 2016 roku powodowie: Spółdzielnia (...) w K. oraz (...) + spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., reprezentowani przez radcę prawnego, wnieśli o zasądzenie od (...) 260.206,81 zł wraz z odsetkami za zwłokę określonymi w art. 56 Ordynacji podatkowej od kwoty 221.649,43 zł oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 38.557,38 zł, liczonymi od każdej z tych kwot od daty wytoczenia powództwa, a także o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Na kwotę dochodzonego roszczenia składało się wynagrodzenie za świadczenie na rzecz pozwanego usług sprzątania pomieszczeń i terenów w kwietniu oraz maju 2014 roku w wysokości odpowiednio 108.105,10 zł i 113.544,33 zł, powiększonych o skapitalizowane odsetki za zwłokę określone w art. 56 Ordynacji podatkowej.

(pozew k. 2-8)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez radcę prawnego, nie kwestionował ważności zawartych z powodami umów, prawidłowości spełnienia przez nich świadczenia w spornych okresach, ani wysokości stwierdzonego fakturami wynagrodzenia. Powołując się jednakże na zarzut spełnienia świadczenia, przez złożenie go do depozytu sądowego, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew k. 181-196)

Osobnym pozwem z dnia 4 sierpnia 2016 roku powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego kwoty 146.915,02 zł wraz z odsetkami za zwłokę określonymi w art. 56 Ordynacji podatkowej od kwoty 123.728,67 zł oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 23.186,35 zł, liczonymi od każdej z tych kwot od daty wytoczenia powództwa, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Na kwotę dochodzonego roszczenia składało się wynagrodzenie za świadczenie na rzecz pozwanego usług sprzątania pomieszczeń i terenów w marcu 2014 roku w wysokości 123.728,67 zł powiększone o kwotę skapitalizowanych odsetek za zwłokę określonych w art. 56 Ordynacji podatkowej.

(pozew k. 2-6v akt sprawy II C 1247/16)

Wydany w dniu 30 września 2016 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający żądania pozwu z dnia 4 sierpnia 2016 roku, został w całości zaskarżony sprzeciwem przez pozwanego, który wnosił o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 150-164 akt sprawy II C 1247/16)

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2016 roku powyższa sprawa została połączona do wspólnego rozpoznania ze sprawą z pozwu z dnia 5 sierpnia 2016 roku.

(postanowienie k. 308 akt sprawy II C 1247/16)

Kolejnym pozwem z dnia 17 sierpnia 2016 roku powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego kwoty 113.658,60 zł wraz z odsetkami za zwłokę określonymi w art. 56 Ordynacji podatkowej od kwoty 97.718,55 zł oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 15.940,05 zł, liczonymi od każdej z tych kwot od daty wytoczenia powództwa, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Na kwotę dochodzonego roszczenia składało się wynagrodzenie za świadczenie na rzecz pozwanego usług sprzątania pomieszczeń i terenów w czerwcu 2014 roku w wysokości 97.718,55 zł powiększone o kwotę skapitalizowanych odsetek za zwłokę określonych w art. 56 Ordynacji podatkowej.

(pozew k. 2-7 akt sprawy II C 1248/16).

Wydany w dniu 30 września 2016 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający żądania pozwu z dnia 17 sierpnia 2016 roku został w całości zaskarżony sprzeciwem przez pozwanego, który wnosił o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 147-154 akt sprawy II C 1248/16)

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2016 roku sprawa powyższa została połączona do wspólnego rozpoznania ze sprawą wynikającą z pozwu z dnia 5 sierpnia 2016 roku.

(postanowienie k. 301 akt sprawy II C 1248/16)

W dalszym toku postępowania stanowisko procesowe stron nie uległo modyfikacjom.

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwa w całości. Podstawą oddalenia powództwa było powołanie się przez pozwanego na złożenie świadczenia do depozytu sądowego.

Na skutek apelacji powodów Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 3 lipca 2018 roku uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. W wytycznych do ponownego rozpoznania sprawy sąd II instancji nakazał sądowi I instancji zbadanie czy złożenie do depozytu było skuteczne.

(wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi k. 421, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi k. 467-567v)

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lipca 2013 roku, na skutek przeprowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu nieograniczonego, pozwany zawarł cztery umowy z konsorcjum, w skład którego wchodził powódowie. Przedmiotem każdej z umów było świadczenie usług sprzątania pomieszczeń i terenów użytkowanych przez pozwanego, w ramach czterech osobnych pakietów o kolejnych numerach 10-13, przez okres 24 miesięcy. (okoliczność bezsporna, także umowy o świadczenie usług k. 36-81, umowa konsorcjum k. 82-84).

Zgodnie z § 5 ust. 3 każdej z umów wynagrodzenie za świadczenie usług miało być płatne przelewem w ciągu 30 dni od daty otrzymania przez Zamawiającego faktury wraz z potwierdzeniem wykonania usługi. Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy wynagrodzenie obejmowało należny podatek VAT. W myśl postanowień § 9 ust. 2 umowy w razie zmiany przepisów powszechnie obowiązującego prawa, w tym zmiany stawki podatku VAT, kwota brutto wynagrodzenia Wykonawcy nie ulegała zmianie, a stosownemu podwyższeniu lub pomniejszeniu podlegała wyłącznie kwota netto. W komparycji każdej z umów pozwani wskazali przypisane im numery NIP.

(umowy o świadczenie usług k. 36-81)

W dniu 19 czerwca 2013 roku powódowie, jako uczestnicy konsorcjum, zawarli ze sobą 12 umów spółki cywilnej. Każda z tak powstałych spółek cywilnych wystawiała pozwanemu odrębne faktury za świadczenie usług określonych w umowach zawartych 1 lipca 2013 roku, przy czym suma kwot na fakturach wystawionych przez poszczególne spółki cywilne odpowiadała łącznemu wynagrodzeniu należnemu powodom za świadczenie usług zgodnie z przedmiotowymi umowami w danych okresach rozliczeniowych.

(okoliczność bezsporna, także porozumienie w sprawie rozliczenia usług k. 85-86, faktury k. 87-128, umowy spółki cywilnej k. 143-166).

W miesiącach od marca 2014 roku do czerwca 2014 roku usługi, do świadczenia których zobowiązani byli powódowie względem pozwanego, zostały wykonane prawidłowo, zgodnie z treścią zobowiązania, a pozwany nie wnosił w tym

zakresie żadnych zastrzeżeń. Faktury za ten okres nie były wystawiane bezpośrednio przez powodów, lecz przez założone w tym celu spółki cywilne, a kwota netto na fakturach równa była kwocie brutto.

(okoliczność bezsporna, także faktury k. 87-128, k. 85-96 akt sprawy II C 1247/16, k. 86-97 akt sprawy II C 1248/16)

W dniu 19 grudnia 2014 roku pozwany złożył do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wniosek o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego pieniędzy w kwocie 445.663,29 zł, stanowiących równowartość łącznej sumy należności z faktur wystawionych przez 12 spółek cywilnych utworzonych przez powodów z tytułu świadczenia usług w okresie objętym sporem w niniejszym postępowaniu (tj. od marca do czerwca 2014 roku). Zgodnie z żądaniem pozwanego depozyt mógłby zostać wypłacony powodom po przedstawianiu faktury wystawionej zgodnie z zawartymi umowami z dnia 1 lipca 2013 roku. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że faktury wystawiane były nie przez powodów bezpośrednio, lecz przez 12 spółek cywilnych przez nich utworzonych, posiadających odmienne od powodów numery NIP, różne od numerów NIP wskazanych w toku przetargu i będących jednym z wyróżników oferentów. Tego rodzaju zmiany organizacyjno-podmiotowe po stronie powodów miały z jednej strony pozwolić im na uniknięcie utraty zwolnienia podmiotowego z podatku od towarów i usług, z drugiej zaś strony pozbawiały pozwanego możliwości dokonania stosownych odliczeń. Wraz z wnioskiem pozwany złożył przedmiotową sumę do depozytu.

(wniosek o zezwolenie na złożenie pieniędzy do depozytu sądowego k. 2-8 akt sprawy XVIII Ns 295/14 Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, potwierdzenie przelewu k. 219)

Powodowie zostali zawiadomieni przez pozwanego o złożeniu wniosku o zezwolenie na złożenie pieniędzy do depozytu sądowego najpóźniej w dniu 22 grudnia 2014 roku.

(pismo UŁ z 11.12.2014 r. k. 204, potwierdzenie odbioru k. 204v)

Prawomocnym postanowieniem z dnia 6 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zezwolił pozwanemu na złożenie kwoty 445.663,29 zł do depozytu sądowego tytułem zapłaty na rzecz konsorcjum powodów, płatnej na żądanie wierzyciela. (postanowienia k. 114-115, 152 akt sprawy XVIII Ns 295/14 Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi)

W dniu 13 sierpnia 2015 roku powodowie złożyli do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wniosek o wydanie opisanego wyżej depozytu sądowego, nie załączając jednak do niego żadnej faktury. Wobec nie spełnienia warunku wydania depozytu wniosek ten został prawomocnie oddalony postanowieniem z dnia 31 grudnia 2015 roku.

(wniosek k. 2, postanowienie k. 100-101 akt sprawy XVIII Ns 188/15)

W dniu 14 stycznia 2016 roku powodowie złożyli do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kolejny wniosek o wydanie opisanego wyżej depozytu sądowego, załączając tym razem fakturę wystawioną przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. z dnia 12 stycznia 2016 roku na kwotę 445.663,29 zł tytułem usług świadczonych na podstawie umów z 1 lipca 2013 roku, za okres od marca do czerwca 2014 roku. Na fakturze wskazano numer NIP wystawcy, zgodny z numerem wskazanym w treści umów z dnia 1 lipca 2013 roku. Z uwagi na cofnięcie wniosku postępowanie zostało umorzone postanowieniem z dnia 18 lipca 2016 roku, przed doręczeniem odpisu wniosku pozwanemu.

(wniosek k. 2, faktura k. 6, cofnięcie wniosku k. 22, postanowienie k. 23 akt sprawy XVIII Ns 92/16).

W dniu 6 lutego 2018 roku powodowie złożyli ponowny wniosek o wydanie depozytu sądowego, tym razem nie załączając jednak do niego faktury wystawionej przez któregokolwiek z członków konsorcjum. Postępowanie zostało zawieszona na wniosek powodów postanowieniem z 11 września 2018 roku.

(wniosek k. 3-4, postanowienie k. 68 akt sprawy XVIII Ns 63/18)

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o powołane wyżej dowody, uznając je w całości za wiarygodne, jak również mając na względzie, że istotne okoliczności faktyczne sprawy pozostawały między stronami niesporne.

Sąd zważył, co następuje:

Wszystkie trzy powództwa, oparte na takiej samej podstawie faktycznej, a różniące się tylko okresem, za który powodowie dochodzili spornych roszczeń, podlegały oddaleniu w całości z uwagi na spełnienie świadczenia przez pozwanego.

Bezspornym pozostawało w niniejszej sprawie, że usługi sprzątania pomieszczeń i terenów należących do pozwanego w spornym okresie, tj. obejmującym miesiące od marca do czerwca 2014 roku, zostały wykonane prawidłowo, zgodnie z postanowieniami czterech umów z dnia 1 lipca 2013 roku. Niesporna była również kwota należnego powodom z tego tytułu wynagrodzenia. Spór koncentrował się natomiast na ocenie skutków prawnych i ważności złożenia przez pozwanego świadczenia do depozytu sądowego.

Zgodnie z art. 470 k.c., ważne złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego ma takie same skutki jak spełnienie świadczenia. W aspekcie materialnoprawnym powoduje ono wygaśnięcie roszczenia wierzyciela, a w konsekwencji powództwo wytoczone w celu dochodzenia takiego roszczenia podlega oddaleniu.

Podkreślenia przy tym wymaga, że jedynie "ważne", a nie jakiegokolwiek złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, wywołuje skutki spełnienia świadczenia. Nie wystarczające jest ustalenie, że wydano prawomocne postanowienie o zezwoleniu na złożenie świadczenia do depozytu sądowego. Poza powyższym zaistnieć musi bowiem również jedna ze wskazanych w ustawie (art. 467 k.c.) przyczyn upoważniająca dłużnika do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu, która pozostaje poza kognicją sądu w sprawach depozytowych, a nadto świadczenie dłużnika, którego „przedmiot” składany jest do depozytu sądowego, musi być zgodne z treścią zobowiązania (art. 354 § 1 k.c.). Dopiero jeżeli wspomniane elementy występują łącznie, złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego wywołuje takie same skutki prawne jak spełnienie świadczenia wprost wierzycielowi. (por. wyrok SN z 15 kwietnia 2005 r. w sprawie I CK 735/04, LEX nr 183703). Ponadto aby wywołać zamierzony skutek z art. 470 k.c. świadczenie musi zostać faktycznie złożone do depozytu sądowego, oraz nie może następnie zostać odebrane przez dłużnika (vide art. 469 § 2 k.c.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że pozwany uzyskał prawomocne postanowienie sądu o zezwoleniu na złożenie świadczenia do depozytu sądowego (postanowienie sądu I instancji k. 114-115, postanowienie sądu II instancji oddalające apelację powodów - k. 152 akt sprawy XVIII Ns 295/14 Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi), faktycznie złożył świadczenie do depozytu sądowego w formie przelewu bankowego (k. 219), wreszcie kwota ta nie została przez niego dotychczas odebrana, a postępowanie z wniosku powodów o zezwolenie na odebranie depozytu pozostaje obecnie zawieszona (postanowienie k. 68 akt sprawy XVIII Ns 63/18).

Przede wszystkim jednak w ocenie Sądu istniała ważna, materialnoprawna przyczyna złożenia świadczenia do depozytu sądowego, wskazana w art. 467 pkt 4 k.c., zgodnie z którym poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego m. in. jeżeli z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione. Za inne okoliczności dotyczącymi osoby wierzyciela, o których mowa w powyższym przepisie, uznać należy natomiast nie przewidziane przez umowy z 1 lipca 2013 roku przekształcenia organizacyjno-podmiotowe po stronie powodów i wystawianie faktur przez podmioty nieuprawnione, w sposób niezgodny z treścią łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, narażające pozwanego, w razie spełnienia świadczenia w oparciu o tak wystawione faktury, na utratę prawa do odliczenia podatku VAT.

Na wstępie dalszych rozważań wskazania wymaga, że co do zasady za dopuszczalne uznać należy świadczenie usług przez powodów w formie utworzonych przez nich spółek cywilnych, przy czym forma taka, z uwagi na charakter prawny spółki cywilnej, nie posiadającej odrębnej zdolności prawnej, a stanowiącej jedynie stosunek zobowiązaniowy pomiędzy współnikami, nie wpływa na tożsamość wykonawców zawartych umów z dnia 1 lipca 2013 roku, nie ma zatem mowy o istnieniu wątpliwości co do tego, kto rzeczywiście jest wierzycielem pozwanego (por. art. 467 pkt 3 k.c.).

Niemniej jednak dzięki takiej organizacji wykonywania umów przez powodów każda ze spółek cywilnych, posiadających osobną podmiotowość na gruncie ustawy o podatku od towarów i usług, mieściła się w limicie rocznych obrotów zezwalających na skorzystanie ze zwolnienia podmiotowego z ww. podatku (por. art. 113 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług - Dz. U. 2018 poz. 2174, ze zm.). W konsekwencji kwota wynagrodzenia netto na każdej z faktur równała się kwocie brutto, tym samym efektywnie pozbawiając pozwanego możliwości skorzystania z przysługujących mu uprawnień do odliczeń podatku VAT, których rozsądnie mógł się spodziewać w momencie ogłaszania przetargu oraz zawierania umów z powodami. Podkreślenia bowiem wymaga, że w treści zawartych umów z dnia 1 lipca 2013 roku wprost przewidziano wypłatę wynagrodzenia w kwotach brutto (§ 5 ust. 1), przewidując przy tym mechanizm ustalania wartości zamówienia w razie zmiany przepisów podatkowych dotyczących wysokości podatku od towarów i usług - wówczas pomniejszeniu lub powiększeniu podlegała wyłącznie kwota netto, kwota brutto pozostać miała taka sama przez cały okres obowiązywania każdej z umów (§ 9 ust. 2). Jednocześnie zauważyć należy, że pozwany nie miał wiedzy o zawartych wcześniej umowach spółek cywilnych przez członków konsorcjum, ani o zamiarze wykonywania umów za ich pośrednictwem. W szczególności słusznie pozwany wskazywał, że w komparycji umów z 1 lipca 2013 roku jako wykonawcę wprost wskazano członków konsorcjum, czyli powodów, wraz z wyróżniającymi ich numerami NIP, innymi od numerów NIP spółek cywilnych rzeczywiście wystawiających faktury w toku wykonania umowy. Tym samym ustalić należało, że zgodnym zamiarem stron było ustalenie wysokości wynagrodzenia w kwocie brutto, uwzględniającej wartość świadczenia netto oraz podatku VAT, podlegającego następnie odliczeniu przez pozwanego stosownie do właściwych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług.

Ostatecznie więc powodowie, organizując wykonanie umów zawartych z pozwanym poprzez założenie 12 spółek cywilnych, wystawiających każda w swoim imieniu odrębne faktury, faktycznie zwiększyli swoje wynagrodzenie względem implikowanej umową wynagrodzenia netto, pozbawiając jednocześnie pozwanego prawa dokonania stosownych odliczeń podatku od towarów i usług, tym samym narażając go na poniesienie większych kosztów wykonania umowy, aniżeli zasadnie mógł oczekiwać składając ofertę i antycypując uwzględnienie w kwocie wynagrodzenia także kwoty podatku VAT. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela przy tym pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi w sprawie I ACa 466/18 (dotyczącej roszczeń powodów względem pozwanego za świadczenie usług we wcześniejszych okresach, tj. od lipca 2013 roku do lutego 2014 roku), że takie działanie stanowi czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. 2019, poz. 1010, ze zm.). Jak wskazał Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku, przepis ten wyznacza standardy będące kryterium zgodnego z prawem działania oferentów. Obowiązkiem zaś zamawiającego jest wybrać najlepszą dla niego ofertę, gdzie jednym z podstawowych warunków mających wpływ na prawidłową ocenę oferty ma wysokość wynagrodzenia. Poprzez faktyczne wykonywanie umowy w formie spółek cywilnych, pozbawiając pozwanego możliwości odliczenia podatku od towarów i usług, powodowie nadużyli prawa, wobec czego nadużycie takie nie może korzystać z ochrony (art. 5 k.c.), a roszczenie oparte na takiej czynności skutkuje oddaleniem powództwa.

Niezależnie od powyższego wskazania wymaga, że zgodnie z § 5 ust. 3 każdej z umów z dnia 1 lipca 2013 roku wynagrodzenie powodów miało być płatne przelewem w ciągu 30 dni od daty otrzymania przez pozwanego faktury wraz potwierdzeniem wykonania usługi. Doręczenie faktury na gruncie powyższych umów stanowiło zatem wezwanie dłużnika do zapłaty i warunkowało postawienie danej wierzytelności w stan wymagalności. Jednakże dla celów wynikających z art. 455 k.c. i art. 476 k.c. faktury musiały być wystawione przez podmiot uprawniony, a więc tego, kto zawarł umowę o zamówienie publiczne. Faktury zostały natomiast wystawione przez spółki cywilne, czyli podmioty nie mające zdolności prawnej na gruncie prawa cywilnego oraz nie będące formalnie stronami umów zawartych z pozwanym, ponadto na fakturach wskazano numery NIP właściwe dla każdej ze spółek cywilnych, odmienne od numerów NIP członków konsorcjum. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 listopada 2017 roku w sprawie II CSK 19/17 (również dotyczącego sporu pomiędzy powodami a pozwanym w sprawie wynagrodzenia za świadczone usługi na gruncie świadczenia usług na podstawie umów z dnia 1 lipca 2013 roku, za okres od lipca 2013 roku do lutego 2014 roku), z wyżej przytoczonych względów faktury wystawione przez spółki cywilne nie mogły być uznane za faktury wystawione przez podmiot uprawniony. Specyfika zamówień publicznych nie sięga tak daleko, aby faktura pochodząca od podmiotu nie mającego zdolności do czynności prawnej uchylała skutki

wynikające z art. 455 i art. 476 k.c. i to niezależnie od tego, czy w okolicznościach sprawy byłyby podstawy do uznania, że wystawienie faktury (jako czynność wykonawcza w stosunku do umów spółki cywilnej i porozumienia) mogłaby być traktowana, jako nadużycie prawa nie korzystające z ochrony. Dla wywołania obu skutków, to jest postawienia wierzytelności w stan wymagalności i dochodzenia odsetek za opóźnienie, potrzeba sporządzenia przez powodów wezwania do zapłaty w sposób przewidziany w zawartej przez strony umowie w sprawie zamówienia publicznego zdaniami Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości.

Faktura spełniająca kryteria § 5 ust. 3 umów z 1 lipca 2013 roku, pochodząca od powoda - spółki (...) + sp. z o.o., została wystawiona dopiero 12 stycznia 2016 roku, a więc już po złożeniu świadczenia do depozytu sądowego, brak jest przy tym w aktach dowodu jej doręczenia pozwanemu, skoro wniosek o odebranie depozytu sądowego, do którego ww. faktura została załączona, został cofnięty przed doręczaniem jego odpisu pozwanemu. Abstrahując więc nawet od skuteczności i ważności złożenia świadczenia do depozytu sądowego, pozwany w dalszym ciągu nie został wezwany do zapłaty.

Ostatecznie więc w ocenie Sądu brak współdziałania wierzyciela, wyrażający się odmową wystawienia faktury bezpośrednio przez któregoś z członków konsorcjum, a wystawianiem w to miejsce faktur przez spółki cywilne powołane przez konsorcjantów w jednoznacznym celu osiągnięcia korzyści prawno-podatkowych, przy jednoczesnym istnieniu poważnych wątpliwości co do skuteczności i zgodności z prawem takiego działania powodów, narażającym pozwanego na dodatkowe koszty, nie przewidziane w warunkach przetargu ani zawartych umowach, stanowił o istnieniu przyczyny uprawniającej do złożenia świadczenia do depozytu sądowego, o której mowa w art. 467 pkt 4 k.c. Ponadto świadczenie pozwanego było zgodne z treścią jego zobowiązania, zostało jasno sprecyzowane w treści wniosku o udzielenie zezwolenia na złożenie świadczenia do depozytu sądowego i w całości wyczerpało roszczenia powodów.

Nadto, skoro faktury wystawiane przez spółki cywilne uznać należało za niepochodzące od podmiotu uprawnionego, a zatem nie wywołujące skutków postawienia wierzytelności w stan wymagalności w świetle postanowień § 5 ust. 3 umów z dnia 1 lipca 2013 roku, to w konsekwencji przyjąć należało, że pozwany nigdy nie znalazł się w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia, skoro faktura obejmująca wynagrodzenie dochodzone niniejszym pozvem została wystawiona dopiero 12 stycznia 2016 roku, a więc ponad rok po złożeniu świadczenia do depozytu sądowego - tym samym żądanie zasądzenia skapitalizowanych odsetek za jakikolwiek okres było bezpodstawne.

W tym stanie rzeczy, wobec spełnienia przez pozwanego wszystkich świadczeń dochodzonych przez powodów w ramach niniejszego postępowania poprzez ważne złożenie do depozytu sądowego świadczenia odpowiadającego treści zobowiązania, wszystkie powództwa podlegające wspólnemu rozpoznaniu należało oddalić.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. mając na względzie wynik procesu. Powodowie, jako przegrywający sprawę w 100%, zobowiązani są do zwrotu pozwanemu poniesionych przez niego kosztów sądowych, na które składają się koszty zastępstwa procesowego, liczone osobno dla każdej ze spraw wywołanych wniesieniem odrębnych pozwołów. W związku z wartością przedmiotu sporu koszty te wyniosły 33.300 zł dla sprawy o zapłatę 260.206,81 zł i zostały ustalone w oparciu o § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804), w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa oraz w oparciu o § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 oraz § 2 pkt 7 ww. rozporządzenia w brzmieniu obowiązującym od 26 października 2016 roku - dla kosztów postępowania wywołanych wniesieniem apelacji oraz ponownym rozpoznaniem sprawy przez Sąd I instancji. W pozostałych dwóch sprawach rozpoznanych wspólnie w ramach niniejszego postępowania, z uwagi na wartość przedmiotu sporu, koszty te wyniosły po 16.650 zł, zastosowanie zaś znalazły przepisy § 2 pkt 6 ww. rozporządzenia w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia obu powództw oraz § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 i § 2 pkt 7 ww. rozporządzenia w brzmieniu obowiązującym od 26 października 2016 roku - dla postępowania wywołanych wniesieniem apelacji oraz ponownym rozpoznaniem sprawy przez Sąd I instancji.

z/ odpisy wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron , informując o przedłużeniu terminu do sporządzenia uzasadnienia.